

Пеко Лаличић

ЗАВОЂЕЊЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

афоризми

епиграми

сатиричне песме

I

АФОРИЗМИ

Из наше историје болести јасно се види
која је будала била на челу
ешалона промена.

Замагљивање је наша реалност.
Њим се данас и ведри и облачи.

Да није инспиративних политичара,
преполовио би се број сатиричара.

Промене су код нас очигледне.
Нигде се ништа не мења.

Наше мете су чисти промашаји.

Ми смо разуман народ.
Сви се у све разумемо.

Јефтине људи нас скупо коштају!

Данас је свој на своме само онај
ко није свој.

Нема више ја теби, ти мени.
Сада је, ти мени ја теби.

Оставио сам се ћоравих послова.
Једино још пратим рад владе.

Нисмо ми шака јада, иако нас је
шака јада ојадилa.

Ми смо народ за причу,
ту приче нема.

Откако смо почели да рађамо мечке,
пада нам наталитет.

После формирања владе уместо химне,
требала би да иде димна завеса.

Народ смо који је сит свега,
а гладан политике.

Наш мрак се од других разликује.
Увек на видело избаци прљав веш.

Наш човек све ради да не ради.

Све што сам очекивао није дошло,
а ништа лоше ме није мимоишло.

Скоро све се променило.
Само су статисти остали исти.

Сви који раде, не раде добро.
Ометају оне који причају да раде.

Демократија је цивилизацијско остварење
и скоро свуда се заводи.

Ко год је залутао у политику
пронашао је прави пут.

У Србији је све без везе,
а ништа без ње.

Амбициозан смо народ.
Сваки наш пањ би липа да буде.

Власти навиклој на промашаје
народ је сигурна мета.

Ми смо великодушан народ.
Уз јефтину радну снагу странцима нудимо
и продане душе.

Испао сам из штоса.
Штос је да нисам ни био у њему.

У нашем циркусу доминирају мајмуни.

Департизација је добра ствар.
Одучава људе од исте фотеље.

Пракса потврђује да се не дими свуда
где се пуши.

На нос ми је изашло све за шта ме је
болело уво.

Наши бирачи нису пробирачи,
отуда скоро свуда протуве на власти.

Глупост је не следити вођу,
а лудост је ићи за њим.

Ако не изаберете мене за вођу – пропао сам,
а ако ме изаберете – пропали сте.

Све је више оних који сатиру сатиру.

Ја сам баш неки чудак.
Кад год ми се одвеже језик,
црева ми се у чвор вежу.

Хлеб који већина нас једе је од брашна из
воденица које више не мељу.

Ситима свега ни гладни не завиде.

Признајем, један сам од оних који греше.
Ето, њој сам утерао страх у кости.

Лако је лаким женама.
Оне и овалним кабинетима пронађу ћоше.

Обећања владе су била мртва слова на папиру.
Сада су то ударне вести.

Сваки нормалан Србин мора да зна:
Србина Само Секс Спашава.

Престао сам да причам сам са собом откако
ми се у разговор уплићу мени слични.

Привилегија будала је у томе што ову владу
не доживљавају као своју.

Ако не страдам од метка, убиће ме
лекције неписмених.

На неким ТВ има баш свашта.
Страначких подгузних мува највише.

Србину је Ахилова пета у глави.

Људе најлакше батина уразуми. Мора да је
њен излазак из раја био у Србији.

Председник државе не може бити свако,
али зато баш свако може бити
њен председник.

Наш циљ је мета других.
Зато пуцамо по свим шавовима.

Србин је на коњу и кад је насамарен.

Вођу је лако препознати.
Највиђенији је међу горилама.

Код нас је све пукло.
Све, осим усијаних глава.

Фаталне жене су као гладне рибе.
Брже се упецају.

Ништа тако брзо не плане као новине
које намеравамо да угасимо.

Пронашао сам жену свог живота.
Одушевљавају је мале ствари.

Кад народ рађа мечке,
вођама се коте виле.

Није свој ко је узет под своје.

На добром сам путу.
Кад год стигнем, стигао сам.

Шта да раде будале на положајима,
него да паметују?!

Како ствари стоје, најлакше је
не исправљати их.

Србину више вести не стижу трач поштом.
И он се окренуо таблоидима.

Све што нисам изрекао на нос ми је изашло.

Знам човека коме памет не смета,
а не смета ни неким посланицима.

Када је власт у питању нема више мој и твој.
Сада су скоро свуда мој и до мојега.

Не убијајте се од посла.
Препустите то луђима од себе.

Ко каже да нисмо земља благостања.
Код нас и пужеви на железницама коло воде.

Нама је сваки дан црни петак, а сваки петак
најављује још црње дане.

Србин који прави "тутањ", не диже буку.

И кад нестају, код нас се
политичке странке множе.

**Ја сам непогрешив.
Кад год сам тражио ђавола,
пронашао сам га.**

Карикатура: Милић од Мачве

Најновија вест: Ако патите од главобоље,
не слушајте вести!

Знам кандидата за вођу који од свих одудара.
То му је од удара.

Супруга зна да је не варам.
То тврди и моја љубавница.

Не лези код нас, враже.
Овде нећеш имати сна!

Породичног човека је лако препознати.
Стално је уз ТВ.

Жене, биле у форми или не,
углавном не воле кратку форму.

Особен смо народ.
И музеје смо послали у музеј.

Људи се више не смеју на брашно.
ГМО је.

Да немамо оволико полтрона, не бисмо имали
ни овако генијалне вође.

Неке изгубљене главе је лако наћи.
У политичким странкама су.

Мушкарце оптерећене сексом треба
препустити нимфоманкама.

Ситима свега остало је само да стежу каиш.

Влада не брине за младе.
Зна да ће улица запослити чак и факултетлије.

Давно прошло никако да се врати,
па да живимо као људи.

Чудан смо ми народ.
Кад год упрскамо мотку ми смо своји на своме.

Србија је велика тајна
иако се скоро све своди на Круг Двојке.

Само слабићи хватају на снагу.

И данас је лепо бити просветни радник,
ако имате од чега да живите.

Навике су чудна ствар.
Србин се спотакао чим је изашао из опанака.

Ни политичке коалиције више нису оно
што су биле. Сада се удружују и
изашли из мишјих рупа.

Демократија је вишеумље у којем неретко
доминирају и малоумни.

Лептирићи у стомаку српски су бренд.

Иако терамо мак на конач, никако да
расучемо лоповски миље.

Жене многи деле на нећкалице и оне
које то одмах хоће.

Све смо ставили под конач.
Катанци су после уследили.

И у колективном лудилу неко мора да предњачи.
Тај се најчешће зове вођа.

Просветарима треба повећати плате –
да би деца имала од кога да позајме за бурек.

Експерте имамо на сваком кораку,
а на сваком другом оне
које су они завили у црно.

Закон без рупе је као прво брачно вече
без секса.

Срећан сам човек.
Све ми иде без везе.

Данас све више тупих пера пише!

Прање новца је уметност,
а његово изношење из земље вештина.

Наш народ више не леже на руду.
Престао је да се храни обећањима.

Зло и наопакао:
Све ситне рибе постадоше крупне зверке.

Нема дилеме, у балканској крчми доминирају
велики Срби.

И божји закони су пуни рупа.
Зато попови деру по својима.

Да није избора за органе власти,
не бисмо знали ко су најгори међу нама.

Ја не памтим деду, али памтим приче оних
који га нису познавали.

Народ смо који је увек на страни слабих.
Зато их и доводимо на власт.

Како ствари стоје, за ову власт су
и кука и мотика.

Вођини пси неуморно лају.
Наговештавају шарену лажу.

Истинито је иако парадоксално –
сиротињског задовољства је све мање,
а сиротиње све више.

Откако сам се опио демократијом,
слабије видим.

Ништа није као пре,
а данас и то фалсификују.

Бирачи би требали да знају,
иако маске падају маскирани су на сцени.

Бићу искрен,
и мене збуњују збуњиве жене.

Не солите ми памет!
Доста ми је и ово соли на рани.

Главе пуне себе су у облацима.

Државна тајна код нас је
најтранспарентније јавно добро.

Наш успех је видљив.
БДП нам расте сразмерно броју конференција
за штампу.

Са њом сам као сам.
Без ње – усамљен.

Млади неће кућу на друму.
Зато хватају друм под ноге.

Не треба да чуди што већина просветара има
просветљена колена.
Они су темељ нашега друштва.

Сиротињи не треба угађати.
Ње се треба ослобађати.

Добродушном се радује сиротиња.
Вођи, заведени.

Не кајем се низашта, и то ме гризе.

Људи без циља су недокучиви.
Стално су у облацима.

Законе понекад нужда мења.
Ми их неретко мењамо и због велике нужде.

Ствари долазе на своје место:
одвојили смо цркву од државе,
само још да одвојимо државу од цркве.

Завео сам ванредно стање у кући.
Кречим!

Непријатељу који спава ми смо сигурна мета.

У мојој политичкој странци сам први човек.
Других и нема.

Високо су отишли сви који су ниско пали.

Образ је ђон поципељеном опанку.

Да није игара на срећу, код нас би
срећа била страни појам.

Вођа ме је разочарао.
Цркла ми крава, а он ни телеграм
да ми пошаље.

Нико се није опепелио посипањем пепелом.

Новине да би "плануле" морају бити жуте!

Уврнути све заврну!

Одавно сам се опекао
о политички болесно амбициозне.
И то ме је и излечило од тога.

Нисмо ми луд народ,
иако смо зрели за лудницу.

Највише муте они који немају три чисте.

У лажи нису само кратке ноге.
Плитка је и памет.

Брак без звоцања је као радио без звучника.

Владу нам чине мислећи људи.
Умишљају да нешто знају.

И ја сам за то да буду смењени сви главни
уредници медија који не мисле као вођа.

Па, шта они мисле?!

Сваки парламент добија на тежини
што је више неотесаних у њему.

Власт "без штофа" не кроји боље сутра.

Парадоксално би било да код нас све
није парадоксално.

Лако је нешто превидети,
а само слепци могу не видети да нам је
сламка спаса у живом блату.

Срби су чудан народ.
Кад не ратују, ударају једни на друге.

На пола смо пута од бољег сутра.
Другу половину пројектују владини експерти.

Некада смо извозили памет.
Сада нас она напушта.

Хлеб преко погаче предјело је бесних.

Сизифе, не тражи камен.
Ево га ми утрађујемо у темеље нове фабрике.

Откако сам себи ушао у траг,

бежим главом без обзира.

Да је Сизиф данас жив и наш,
вероватно бисмо га изабрали
за доживотног председника.

Обичан човек једва обезбеди и гарсоњеру.
Додворачи се домогну и дворова.

Нас је немогуће не чути
и кад не писнемо.

Прекорачили смо све црвене линије.
Дотакли смо дно живота.

Пас више није човеков најбољи пријатељ.
Човек се за мобилни определио.

Власт која себе лаже нема систем лажи.

Многи жене деле на поштене,
нећкалице и радајке.
Ове прве нису за причу.
Оне сатиру.

Не странци.
Домаћа рђа нам једе традицију.

На овој ветрометини профитирају
само јебиветри.

Предизборна трка је почела.
На црту излазе и Курта и Мурта.

Ко скрене на време добио је на времену.

У болесном друштву расте број лекара
који на пацијентима своје комплексе лече.

Зло и наопако.
Опет експерти у влади.

До јуче мутави дођоше до изражаја.
Од њих никако до речи.

У политици је као и у јавним кућама.
Главне курве се највише прсе.

Вишестраначје је добра ствар.
Изнедрило је велики број полтрона.

Данас су у првим редовима сви
запослени преко реда.

Знамо ми шта хоћемо,
само хоћемо да нећемо.

Нас све лепо чека –
на дугом штапу.

Хуман смо ми народ.
Онима без хлеба нудимо наду.

Не верујем у случајности, јер кад год мени
падне мрак на очи, њој сване.

Шта смо тражили то смо и добили.
Зато су фантомке део нашег миљеа.

Чудо једно. Данас нико никога не "шиша",
а сви до голе коже ошишани.

Ко не може све да свари
никад се и не омрси.

Пријатељи ми кажу да нисам нормалан и да то
и њима кажу они за које они кажу
да нису нормални.

Све је огољено.
Све, осим празних прича.

За набујале реке се некако нашло решење,
али како зауставити поплаву незнања?

Упознао сам кандидате за вођу.
Ниједан "не пије" воду.

Бирач је наша Ахилова пета.

Код нас је скоро све стало.
Само се још обмане фабрикују.

Не треба се плашити глади.
Шљам нама прети.

Хтео сам да ништа не радим.
И то радим.

Памте ме све кафане, а ја памтим само ону
у којој сам стао на луди камен.

Да није лаких жена, многима би живот био тежи.

Као и у медијима, изгледа да ће нам и
боље сутра почињати црним хроникама.

Предизборне кампање потврђују да се
код нас све променило.
Само су статисти остали исти.

Уласком у дужничку,
изашли смо из економске кризе.

Завештао сам органе.
Нека се уместо мене кочопери тај ко преживи.

Све слабе тачке су наше узданице.

Глава нас коштају они који их немају.

Ми смо истрајан народ.
Све постављамо наглавачке да опстаје и траје.

Дани карневала су почели.
Влада је конституисана.

Видљиво је да је вођа слеп, а није да не види.

Скоро све смо ставили под кључ.
Преостали су само још неки министри.

Иако нисам златна рибица,
испунио сам јој све три жеље:
отишао сам, заборавио је и пронашао себе.

Замагљуј, па владај!

Одавно бисмо ми били у ЕУ, да нам пут нису
засениле неке усијане главе.

Наше главе више нису у торбама.
У гласачким су кутијама.

Добар и будала више нису браћа.
Будала се домогла положаја.

Сви ми волимо ово или оно,
а већина жена жуди за добростојећим.

То што на овим просторима удара луд
на збуњенога је доказ да смо
скоро сви исти народ.

Како год да је окренете жена се напенали.

Истинито је иако парадоксално,
сиротињског задовољства је све мање
а сиротиње све више.

Ауууу, чека нас ЕУ!

Влада је за приватно предузетништво.
Оне са више алата подржава оберучке.

Преговорима за округлим столом,
све округло добије и понеко ћоше.

У прсним смо односима.
Прси се она, прсим се и ја.

Видљиво је да смо болесна нација.
Скоро сви лекари нам одоше у политичаре.

Све што смо ставили под конац,
није под либелу.

Скоро све што је пажње вредно,
не држи нашу пажњу.

Давно изгубљени данас најлакше
пронађу прави пут.

Све што ми згромимо у муње се претвори.

Све су жене лепе.
Оне које то нису, нису.

Будале на власти су најбољи показатељ
кога да бирамо.

Политичари нам раде о главама.
Као да их немамо.

Ђутање је злато –
најпожељније у демократским земљама.

Код нас је све поскупело,
само је живот цабе.

По нашем реду вожње сви брзи возови крећу
са закашњењем.

Курс проданих из дана у дан расте,
а они падају.

Не љути се човече.
Поигравање тобом је тек почело.

У животима људи време је битан фактор.
Зато се наши државни приоритети мењају
зависно од промене времена.

Све што ми упросечимо испод сваке је нуле.

ГМО је питање свих питања.
Дакле: Где Могу отићи из Овог незнања?

Кад се све сабере, нема шта да нам се одузме.

Демократија по мери обичног човека,
најефикасније му узима меру.

Паде ми на памет једна идеја.

Цреп учини да на томе и остане.

Карикатура: Милан Алашевић

Наше владе углавном чине мислећи људи.
Умишљају да нешто знају.

Где слепци предводе само обневидели виде
боље сутра.

Наша црна кутија је у рукама оних
који нам кроје капе.

Пажљиво померите сказаљке на сату.
Следи период померања памети.

Видљиво је да су маскирани на сцени
и кад маске падају.

Народ смо који као да ради по девизи:
Ко рано рани, има времена и да окасни.

Не, не смрди риба од главе.
Риби глава смрди.

Не, није он хомосексуалац.
Узео је ствар у своје руке.

Издали су ме и неки издавачи књига.

Код нас су промене очигледне:
Друштвена имовина нам је отишла на добош,
а радници у најамнике.

Не треба се чудити:
У европском је духу немати духа.

Мушкарци би требало да знају:
Најжешће су жене које "нико неће".

Демократија на наш начин не трпи конкуренцију.
Да би будалости дошли до изражаја.

У вину је истина.
Боли глава.

Ако жени окренете леђа,
чекајте је спреда.

Напустио сам све оне који су ме гурали
у погрешну причу.
Нека их тамо.

Вођа нам се од других разликује.
Без маске је на конференцијама за штампу.

Како год да је насамарите, будала је на коњу.

Бесмислено је питање каква може бити држава
у којој влада проста већина.

Нема дилеме.
Црв сумње је пре човека настанио Балкан.

У се и у своје кљусе код нас се свело
само на кљусе.

Мудри ми завиде.
Луд сам на свој начин.

Ми смо темељан народ.
И пуке жеље уграђујемо у темеље.

Влади се за разлику од полиције
редовно намеће питање: Како бити?!

Са растом демократије расте и број дупелизаца.
Туђе битке бију.

Народ смо који и у дневној тмини зазире
од месечине.

Пут под ноге је универзални бренд
држава региона.

Примитивизам је узео маха.
Пред сваке изборе људима куца на врата.

Паде ми нешто на памет –
и оби ми се о главу.

Заједничке гробнице опомињу:
Болесни умови се реинкарнирају!

Да није шта јесте, код нас би опет било црно.

Радим уносан посао:
Унесрећеним дамама утерујем
позитивну енергију.

Школство нам је какво-такво,
а није далеко ни од циркуса.

Наш бирач се редовно пита:
Зашто после сваких избора немамо избора?

Историја се понавља.
Понављачи су крвожедници.

Откако не мислим ништа,
нико ми ништа не замера.

Грабимо ка врху.
Чекај нас, Сизифе!

Ми се највише просеравамо –
кад празнујемо.

Народ се пали на оне који не знају ништа
јер му нуде свашта.

Пљување је почело.
Значи, избори су на прагу.

Тешко је нахранити шовинисте.
Алави су то људи.

Има неки ђаво у њој.
Стално јој фали.

Дугачак језик је кама
у рукама политичара.

Не у ватру.
С ватренима у воду!

Син ми је гадљив на паре.
И уписа Учитељски факултет.

Мртви су у неравноправном положају.
Изборна тишина им дуже траје.

Много је путева до славе.
То данас потврђују и празне главе.

Лудаци се нису испуцали у рату.
Зато се сада јавно препуцавају.

Народ се "пали" на оне који не знају ништа,
јер му нуде свашта.

Јада и беде код нас нема да нема,
а неће ни бити да нема.

Најдуже опстаје вођа чији је народ
захватило незнађе.

Откад су нам Фарме на телевизијама,
наш привредни раст је немогуће не уочити.

Успешни папучари и кад не нађу замену,
достојно прославе 8. март.

Не брините за мој сан.
Јео сам пре неки дан.

Више се не питам за ким звона звоне.
Знам, опет мафијаши намирују рачуне.

Ни мишје рупе више нису оно
што су некада биле.
Сада су то седишта неких опозиционих партија.

Да бисмо се очитавили, потребан нам је
читав вођа.

Оним што не пије воду, пуне нам уши.

Добри писци не умиру –
да их не би сахрањивали о државном трошку.

Знам да се у мало шта разуме,
а знам и да ће бити министар без портшеља.

Државу најлакше воде они који је одмах
пусте низ воду.

Они што не вреде ни лулу дувана,
најдуже је пуше.

По свршеном чину код нас приче
тек почињу.

Одавно сам скренуо.
Следио сам вођу.

Срби су луд народ.
Угледали су се на оне око себе.

Од палих с коња на магарце, измичу се
и магарци.

Нисмо ми луд народ.
Били смо збуњени кад смо тако мислили.

Сви смо у истом лонцу, само што
понеко кува.

Потпуно смо скренули.
Изгледа да смо ухватили правац.

Између чекића и наковња смо.
Због велике нужде.

Обрали смо зелен бостан,
сада гајимо наду.

Кад устане кука и мотике, коров се чупа како зна.

Својих на своме је све више
иако ништа није њихово.

Мислите својом главом!
Нема вам друге.

Постоје три Србије:
једна обећава,
друга не зна шта хоће,
а трећа ћути.

У предузећу сви рачунају на њу.
Није неки стручњак, али свима обећава.

Добро је кад се нечему ударају темељи,
а зло је кад то чине у главу ударени.

Истине ради саопштићу вам нешто
што је далеко од истине.
Вођа више неће проводити дане на ТВ.

Незадовољних је на сваком кораку.
Не знају шта ће са собом.

Највише паметују они којима дан почиње оним
што им је на крај памети.

Данас је све политика, само не политика.

Упознао сам је у ходу.
Не само што има криве ноге,
него се криво и куне.

За већину сиромашних нема зиме.
Неће презимити.

На власти су они који више не хватају кривине.
На време су скренули.

Код нас више нема радничке класе.
Сада су то запослени на по три месеца.

Раде ми о глави,

као да ту има богзна шта.

Уврнуте је тешко пришрафљивати.

Изгубљених је на сваком кораку.
И сви би да се кандидују за вођу.

Да није нама наших
и непријатељи би нас оставили на миру.

Све је на своме месту.
А ништа како треба.

Ретко ко је случајно изгубљен случај.

Ако запоставимо статистику,
највећи број наших грађана су ћутачи
и гласачи по инерцији.

Ништа није исто, а све је као пре.

Пали на главу не би требали да брину.
Исту судбину су имали и неки министри.

Ћутим.
Дакле, имаћете шта да чујете.

Код нас нема жуте штампе.
Већина новина су црње од црњих.

Вођа није сам.
Око њега су сви исти.

Не млатите празну сламу.
Будите народ!

У моје време се убијало од посла.
Сада се убија време.

Тучом наставника ученици демантују
да постоји вршњачко насиље.

Ковид вирус је припомогао да мом комшији
падне оно што његовој жени
често пада на памет.

Политичари су на коњу
кад год нас "насамаре".

Сав сам свој,
А својатају ме.

Питам те Боже:
– Зашто се код нас "балвани" множе?!

Ми се проблема зачас решимо.
Дигнемо руке од њих.

Није тешко бити сатиричар у земљи
у којој сви понешто сатиру.

На гласу сам –
кад год испаднем из такта.

У свету је све кренуло наопако.
Као нашом руком вођено.

Памет у главу.
Можда слама затреба неком.

Код нас скоро и да нема пожара.
Углавном "палимо" преко границе.

Жене то не воле, али вам неће опростити
ако не насрћете.

Да није било мутивода,
ја бих још бистрио политику.

Знам да некима памет смета.
Зато разумем што ме не разумеју.

Нас двоје имамо нешто заједничко.
Обоје смо без посла.

Питање свих питања:
Како обезбедити полну равноправност
кад жене воле патке, а мушкарци рибе?

Дављеници се више не хватају за сламку,
већ за политичку странку.

Доласком демократије дошло је
до драстичних промена:
жута штампа нам је озбиљно угрожена
растом броја садржајно сличних телевизија.

Превршавањем сваке мере, народу се
најуспешније узима мера.

Стижу нам страни инвеститори,
иако имамо наше гуликоже.

Неки људи се не продају, али се купују.

Не узбуђујте се.
Све је у реду док се врх не унереди!

Не дај боже да се Срби сложе.
Сви би у Београд!

Застранили смо.
Већина је на нашој страни.

Ми смо културна нација.
Ријалити ТВ то потврђују.

Није ми ни до чега, а и тога ми је доста.

Некада су млади корзирали.
Данас неки од њих шетају туђе амбиције.

Људи који "немају петљу" хтели би
да сви мисле да су они
најјача карика у ланцу.

Уозбиљили смо ситуацију.
Све смо довели до пуцања.

Нисам анонимус,
откад пишам уз ветар.

Не чудите се што верујем у свашта.
Не треба ми ништа.

Југославија је била и пре Европске уније –
Унија за распадање.

Добро нам иде.
Ваљда ће кренути.

Палима с коња на магарце свеједно је
ко их је намагарчио.

Наш вођа ништа не пушта низ воду,
али све разводњава.

Један сам од ретко богатих људи
који нема пара.

Да нам се памет не одлива,
не бисмо знали да је имамо.

Једноставно речено, тога је све мање.

Празноглави су наш фактор стабилности.
Зато наш брод не тоне.

То што пишем није по вољи неких зналаца.
А да ли је неко од вас чуо за те неке?!

Скупо се плаћа све за шта се не да
ни пет пара.

Кад је Бог "ишао по земљи",
ми смо тражили промене.
И ђаво је дошао по своје.

Оно чега нигде нема, код нас постоји.

Палима с коња на магарце,
само магарци завиде.

Помирили смо супротности.
Све су на нашој страни.

Пробудио сам жену у њој,
отада не престаје да се прси.

Одавно бисмо ми кренули,
да нисмо рано скренули.

Све што нисам изрекао далеко се чуло.

Позва ме и кафу ми испече,
али ми рече да неће да ми је да̂.

Срби су толерантан народ.
Зато су одавно накривили шајкаче.

Зауздани су непоуздани.

Не тражите посао.
Други су га нашли.

**Само се ви ослоните на мене.
Јесте да не знам пут,
али знам све кривине.**

Карикатура: Милић од Мачве

Штрајкачи су неуморни.
Раде и кад не раде.

Кад сам добро мућнуо главом, осетио сам
неку празнину.

Ко данас носи главу на рамену, требало би
да носи и торбу.

Иако смо ударили о исти зид,
погледи су нам различити.

И лаке жене тврде да су поштене,
али не тврде пазар.

Светло на крају тунела указује да ћемо
још бити у мраку.

Орнији смо за промене откад нас буде
успаванкама.

Сумњам у све што пишем,
а пишем зато што сумњам.

Конце мрсе у све уплетени.

Неке странке су баш застраниле.
На страну партије које се губе.

Све је више вукова у јагњећим кожама.

Нажалост, засад је тако.
Ведрија страна Србије се не види из Србије.

Неретко је тако. Погледи нам различити,
а "ложимо" се на исте ствари.

Жене воле ово или оно,
а већина њих жуди за добростојећим.

Тек кад је нестала, схватио сам зашто је
комшијина ташта купила метлу.

Лако је мени с вама.
Тешко је мени са мнош.

За неуспехе имам алиби.
Заглибио сам чим сам крочио.

Уфитиљили смо га због оних који би
да нам поново пале светла.

Тако је како је.
Овај народ је за ову власт,
али ова власт није за овај народ.

Данас код нас само продане душе певуше.

Доласком демократије код нас
ништа није исто.
Све је ништа.

Кад год куцнем у дрво, боли ме глава.

У време избора сви обећавају боље сутра.
Нико бољи живот.

Није фазон бити у штосу.
Штос је бити у фазону.

Школовање неписмених је код нас
скоро бесплатно.
Они плаћају само дипломе.

И кад га убијамо,
ми верујемо да време ради за нас.

Нас је немогуће фарбати.
Префарбани смо свим бојама.

Сизиф би код нас камен морао
да гура до гроба.

Нико ми као афоризам није
тако брзо побегао.

Најдаље лети ко се не излеће.

Ко дотакне дно живота па прогледа,
далеко види.

Пуне нам уши.
Оним што не пије воду.

Све смо довели до под конач,
а ништа под либелу.

Не човек.
Нечовек је човеку вук!

Иако вам ништа нисам рекао,
све сам вам казао.

II

ЕПИГРАМИ

Закон грађанима гарантује неповредивост
стечених права.

Отуда се из владе дрзну нека мудра глава
да не поштује та права.

Пресахле су наше реке лепоте.
Сада потоцима демократије
тече река анархије.

Људи су некада воду терали на своју воденицу.
Данас би неки да уз њу имају
и говорницу.

Некада нисмо знали шта ће сутра бити.
Данас се, ипак, зна: Далеко било
се код нас настанило.

Пропустили смо све прилике
да живимо као сав нормалан свет,
али не и да радимо површно и отприлике.

Треба имати у виду да није баш све у вину.
Иако не и на срећу нашу,
нешто је и у оној капи која прелије чашу.

Наш ледени брег ће почети да се топи
кад будемо имали политиканата мање
него што је становника бројно стање.

Буђелар ми је све тањи,
а откад нисам оптерећен тим,
проблеми су ми све мањи.

Никако унуку прваку да испуним жељу
да му министар просвете носи торбу –
бар једну недељу.

Ретко ме инстинкт вара:
Што је демократије више,
све је мање посла, а више људи без пара

Како је кренуло, ускоро ће Србија
имати више песника
него становника.

Дипломираних примитиваца је све више,
и много се таквих нула
данас великим словима пише.

Чему љутње на вођу?
Ухватили смо корак са Европом
и господа постали.
Зар је важно што смо скоро и без гађа остали?!

Тако је то данас. Господин до господина,
друг до друга. И шта?
Од господства и дружења ништа.

Тешко нам беше док беше како-тако.
Сада смо легли на руду
иако нам је баш никако.

Прећутах одговор на комшијино питање:
Је ли болесно друштво у којем бројни лекари
претендују да буду политичари?

Неписмени су нам у првим редовима,
а народ се увек касно пита:
Зашто нам се памет повукла
и зашто су нам они елита?!

Високо су отишли а палцем се потписују,
зато на свакога реже
и свима средњи прст показују.

Велике кризе се само на зло не своде.
Многе људе дозову себи
и темељно их препороде.

Људи су изгубили меру
па плагирају чак и моје мане,
иако су им добро знане.

Народ смо који за предводнике бира оне
који не знају ништа,
јер му нуде свашта.

Рекао бих да је то женска тактика,
јер кад год се мени хоћка,
она се нећка.

И кад се копља ломе како бити,
сити су новца гладни,
а гладни су свега сити.

Видљиво је да време ради за нас.
Нисмо часили ни часа,
скренули смо у прави час.

Није, па шта?
Ако наставимо овако,
биће свашта!

Улица је чудо:
Некога заведе, неке изведе на пут прави,
а силне и занесењаке стрмоглави.

До јуче смо се чудили што се код нас
пуно тога крије,
а данас нас не чуди што имамо државу
која то уствари није.

Сви раде исто.
Уместо да народ послушкују,
они једни друге прислушкују.

Знам у чему нам је спас:
Кад Корона види какви смо,
побећи ће од нас.

Ех, тако ти је то, селе,
да смо гледали у будућност,
неки никада не би видели фотеље.

Она је пала на срећне гране,
јер кад год мени падне мрак на очи,
њој сване.

Јасно је ко дан и не треба нешто посебно рећи,
да нам фарме нису на телевизијама,
привредни раст би нам био неупоредиво већи.

Није тачно да су плавуше глупе.
Истина је само да многе од њих не знају
да стану када се дају.

Кад год сам китио јелку,
добро би се накитио
и кад није била права –
после би ме најмање два дана болела глава.

Ту сам где сам и био.
Лутао сам по беломе свету
и снашло ме је шта сам тражио.

Ми паметујемо и кад исправљамо
Дрине криве,
а и кад нам Мораве плаве њиве.

Нажалост инстинкт ме не вара:
Што је демократије више,
све је мање посла
и људи без пара.

Доста је, вала, председничких кандидата.
Од оволиког језичарења никоме неће
порасти ни пензија ни плата.

Зло неко дошло је време,
нигде посла а жена млада,
па не вреди девиза:
Светска је криза.

Што се мене тиче,
мишљење набеђених величина
ме не дотиче.

III

САТИРИЧНЕ ПЕСМЕ

ДАЛЕКО ИМ КУЋА

Немила времена
за милост молим
да нас спасу
доброћудног Запада
и намењену нам срећу
подаре ђаволу.

Далеко им лепа кућа!

ПОСАО ЗА ДРУГОГА

Окружен корењем
себи гузу гризем,
уместо да
тај посао препустим
ономе
који ме ту доведе
пратећи звезду падалицу
и све нас баци на колена,
да свако
себи
гризе
гузу.

ПОВРАТАК ИЗ ЗАБОРАВА

Заборављен
враћам се
песмом.

Бојажљиво
пребројавам
пријатеље.

Озебли
из даљине
реже.

Сами
себе
гризу.

ДОРУЧАК

Ниси имао
за доручак.

Ђаво је појео шалу.

И мене
са њом.

БЕЛЕГ

Ван себе се нађох
обележен рогом
који ми у замену
за свећу нудише.

Шесто ми чуло најави
да ће и Бог добити рог
јер није по пропису
држао свећу

и да ће моја светлети
до зоре.

ДОВОЂЕЊЕ У РЕД

Загледан далеко
уочих
да многима нису
све козе на броју.

Инстинкт ме одведе горе
где се народна мука пасе
и одакле се лепо види грба
на којој коров расте.

Уместо чаробног у руке ми
чобански штап паде,
па поведох другаре
да са врхова вратимо све те
 волове,
 козе
 и овце.

Да се коначно огласи
свитања звонце
и сви они
буду на броју
и доле.

ПРИВИЋЕЊЕ

На брду сам, у магли,
ветрови ме бију
и грубо шамарају "храстове" гране.

Оћутах,
чекајући да сунце гране
и видех "букве" ми се смију.

На брду сам
док „храстови" вино пију,
а зечеви и пудлице им пуне чаше.

Хтедох да поведем коло,
ал' се срне узмуваше –
пијане бабе ми се смију.

Сићох са брда
на коме више
ни медвед не дрема,

лепо се горе "букве" виде,
а "храстова"
за лек нема.

ГЛАС РАЗУМА

Зло неко дошло је време,
фотеља многи би да се лате.
Народ, као и увек, носи тешко бреме,
а посланици млате ли, млате.

Гладних је сваким даном више,
а неко предложи посланицима веће плате
и то би у дневни ред да упише –
јер како да они гладни празну сламу млате.

Ово одушеви народ и мене лично,
спремисмо се да гладујемо, ако треба,
јер знамо да млате несебично,
убеђени да јалов посао доноси хлеба.

Данас су стварно све вредности пале,
тешко се, веома тешко живи,
то што су посланицима плате мале,
незапослени и пензионери су највише криви.

Наш народ је солидаран и све разуме,
учиниће све да посланици не обуставе рад,
бушиће на каишевима нове рупе, то бар уме –
учиниће то и стар и млад.

Гладних је сваким даном више
и они разумеју представнике своје,
спремне да на њих и већа пара кидише,
јер откако су горе, ничег се не боје.

* * *

Све што сам тражио
од живота,
пронашао сам
у књигама,
а оно што нисам,
дошло је ненадано
с ђаволом
и натерало ме
да положим
испит зрелости
и попишам се
на срећу.

СИТ СВЕГА

Пошао сам
на пут.

Сит свега
себи сам стао
на жуљ,

па молим перо
да ме извуче
из брлога
до колена.

НА РАСКРСНИЦИ

На раскрсници сам.

Лево – десно,
десно – лево,
право – криво,
иза – накривљено.

Напред – низбрдо,
позади – низа страну,
на страну – острашњено,
на другу – страшно.

Па како да не сневам,
како да не певам,
како да немам веру у снагу ума,

како да не будем свој?!

ИЗ НИЧЕГА НЕЧЕМУ

ЧУДИ МЕ НИШТА

Ништа ме не чуди
у принципу,
чуди ме **Ништа**
стварно:
што и оно не поста **Нешто**,
јер у нас је и то могуће.

Могло би бар ташну да носи,
празном душом да је пуни,
с говорнице да се гласне
и спласне,
опет **Ништа** да буде,
да у принципу остане
Велико Ништа,
а у очима мерача
стварно буде
Нешто.

Налик **Некоме**
ВИСОКО,

НИШТА ЧУДНО.

ИЗ НИЧЕГА НЕЧЕМУ

Разапет између **Ничега**
и **Не знам чега**,
Нечему се надам.

Не знам чега нигде,
Ничега одсвукуд,
Нечега у мени.

Не бојим се **Ничега**
ни **Не знам чега**,
страх ме је **Нечега**.

Не знам чему
Ничега нудим,
Нечега да се сети,

да из ничега
нечему
нечим кренем,

да се не разапињем
између **Ничега**
и **Не знам чега**,

да **Нечему**,
напокон
крочим.

МОРА СЕ НЕЧЕМУ

Нема ме **Тамо**,
нисам ни **Овде**.

Тамо је све другачије,
Овде је све исто.

Тамо тамом свиће,
Овде свици брзо гасну.

Тамо из **Ничега Ништа** бива,
Овде из **Нечега** све нестаје.

Тамо нећу.
опстајаћу **Овде**.

Из **Нечега** се може,
мора се **Нечему**.

ЗАДЊИ ЈЕ ЧАС

Дозивам,
прозивам,
вичем,
урличем!

Нит дозволах,
нит прозвах **Било Кога**,
ни **Било шта**.

Било Ко слеп.
Било шта gluвa.

Ако залајем,
можда ће прогледати **Било Ко**,
ако рикнем,
можда ће одглувети **Било Шта**.

Макар било кога да зауставим
пре понора.

Задњи је час!

БИВА НЕШТО

Тражих **Нешто**,
а нађох **Не** знам шта.

Нешто нема,
Не знам шта нестaje,
Нечему налик бива.

Бива да бива
да **Не** знам шта нешто бива,
да **Нечему** смера,
да буде мера **Нечега**,
Некоме примерена.

Не знам шта ће ми!

Чему,
баш мени?!

ЗДРАВИЦА

Ништа немам,
и то нудим.

Немам ништа,
то износим.

Заслужили сте,
узвраћам вам
чистог ума и савести.

Наздравље вам!

СТВАРАЛАЧКА САРАДЊА СА ЧИТАОЦИМА

Афоризам је вера да увек има наде за излазак из процеса тескоба и невоља. Очи афористичара, посебно оног мисаоног, виде даље од просте очигледности. Афористичари се некад у сатиричном афоризму излете пре времена, али неки и доскоче црту. Боље би било да за то није било разлога. Но, ти разлози су и изазвали појаву сатирично-пародијског афоризма који, уз мисаони афоризам пише Пеко Лаличић.¹

Његова нова књига „Завођење демократије“² доноси нове афоризме, епиграме и сатиричне песме. Он је писац друштвене атмосфере, који не пише ништа унапред, не машта, његова матрица се догађа као појава. Искушења која происходе из мисаоног сукоба са лошим појавама остављају Лаличића „насамо са властитим напором да нешто осмисли, изрекне протумачи“.³ Он прочишћеним изразом обликује свој став, према овом или оном, без патетике или мржње, њего-

¹ Пеко Лаличић (Гусиње, 1944), пише поезију, прозу, романи, афоризме, бави се књижевном критиком. Објавио је петнаест књига. Живи и ствара у Мајданпеку.

² Пеко Лаличић: „Завођење демократије“, 2021.

³ Михајло Пантић: „Александријски синдром“, Просвета, Београд, 1987, стр. 17.

ве интонације имају јасан принцип жеље да опаскама и коментарима буде јасан, али не нимало засмејавајући. Иза изреченог се само наставља промислица као стваралачки конструктивна сарадња са читаоцима који осећају ту једноставну тврдњу о људској цени: „*Јетини људи нас нас скупо коштају*“. Ова сентенца се ослања на опаску овог писца да смо „*разуман народ. Сви се у све разумемо*“. Није ово тврдња на позорност бистрине, више је петљање у оно у шта се не разумемо. Можда је писац у овој опаски био преоштар али очито је да је у трагању за прочишћенијим изразом подлегао обухвату општости у којој се свако може лако преиспитати. То му је, дакле, био циљ и код неких каснијих мисли које би могли оспоравати измицањем појединаца из тог круга. Ипак, писац има добар разлог, по његовом мишљењу да се држи "своје тарабе" верујући да му се она неће срушити, док преко ње води дијалог било са појединцем, било са масом. Просто ништа не би да прећути, више нема длаку на језику јер „*На нос му је изашло све за шта га је болело уво*“. Његова афоризница има своје области од политике до реалног живота. Обраћања онима који промишљају о српској муци, нестанка, прво кроз наметнуте ратове, потом епидемије и белу кугу, пошести које се у једном тренутку уједине од милитантних до биолошких узрока, имају јасан Лаличићев закључак. Да би као народ опстали „*сваки нормалан Србин мора да зна: Србију Само Секс Спашава*“. Обнова је то народа, потом обнова духа и старе мудрости живота који не по-

ништава већ узвишује сам људски живот. А онда следи критичка опаска „Пронашао сам жену свог живота. Одушевљавају је мале ствари“. Ради се о упадици у бесмисао да се генерације које имају задатак обнове потомства удаљују потпуно, све друго им је прече, на пример, мобилни, пас, кафић, сам провод или једнополност контаката. Није ли то неки облик Фукове „хипотезе о пригушивању“ емоција које последично одумиру. Наставимо ли тако изгубићемо и лажне пријатеље попут пса, кога појединци водају, искључујући емоцијом према својим стварима, према вољеној особи, према околини: „Пас више није човеков најбољи пријатељ. Човек се определио за мобилни“. Озбиљне су ово мисли у својој једноставности поруке Пека Лаличића. И ево још једне драгоцене мисли овог писца која долази као одговор онима да је „брак смарање“ како то они неправилно кажу. Лаличић о браку као медију живота у коме се итекако комуницира, и дијалогски и монолошки, каже: „Брак без звоцања је као радио без звучника“. Зато ступањем у брак некада се прво куповао радио, који се слушао прво удвоје, потом се тај број породично умножавао, и градио хармонију слоге.

Наш народ итекако има богату баштину мудрости на коју треба да буде поносан. Подсећања на све то нам импонују. Ипак, не смемо бити задовољни неконтролисаним „извозом памети“. Јер када памет схвати да нам до ње није стало и она се природно од нас одроди: „Некада смо извозили памет. Сада нас она

напушта". Ако је то „завођење демократије“ ја се онда придружујем онима који се одричу такве демократије. Вратите нам нашу демократију лепо је у њој и док љубимо свог трпислава. Афористичар се у том смислу и бори за своју реч у стању немоћи да сам нешто учини, али верује у оно Вуково предање: „ако свак учини онолико колико може, овај народ неће пропасти“. Но, разочараност у свет земни је широка: „*До јуче мутави дођоше до изражаја. Од њих никако до речи*“. Неки подваљују, лажу, краду, пуцају и убијају, као да на рамену носе медвеђу главу. Други мисле, брину о немоћнима, упорно граде и стварају. „*Глава нас коштају они који их немају*“. Та планетарна подељеност се прелива и на микро план, и људи се дволиче и сукобљавају. Лаличић говори све ово упорно јер је, очито, тешко доћи до унутрашње равнотеже, а земља или земље се „искрећу“, природа хоће да збаци са себе сав живи незахвални свет. Капи памети прете да пресуше јер: „*Уврнути све заврну*“.

Наша национална несрећа јесте подељеност која се одржавила кроз време, што кроз преверавања, што кроз ратове, што кроз отимања уз помоћ неких који имају своје „интересе“ нагона рата, просто добили смо државице и народе сукоба. Као да је крв и ДНК непознаница и невидница. Но, тако му је то, а последице тога су: „*То што (...) удара луд на збуњенога доказ је само да смо сви исти народ*“. Али и ако то не разумемо, можећемо истост мука, проблема, последица... који се понављају кроз историју: „*Историја се понавља. Пона-*

вљачи су крвожедници“. Нажалост, Лаличић није оптимиста и ако је афоризам форма оптимизма: *„Не љути се човече. Поигравање тобом је тек почело“*. Моћници све те игре усавршавају, не заборављају да ће се коначна игра завршити на сопственом терену. И чему онда лига зла?!

Због тог питања које из свега происходи, вероватно већи део афоризама Пеко Лаличић је писао као сатиричну варијанту, као да је посленик у опозицији, опозицији свега па и политике. То је његов избор из повремених реаговања која смењују догађаји и неки буду неважни у другом времену, док мисаони афоризам, као сентенциозна порука тражи место у свевремињу. *„Зато памет у главу. Можда слама затреба неком“*.

Лаличић ништа не схвата трагично, и даље остаје оптимиста. Ако се човек не дозволе себи, дозвоће се криза собом сама. И њој ће досадити како то он каже у једном епиграму:

*Знам у чему је спас:
Кад криза види какви смо,
побећи ће до нас.*

А поента Лаличићевог доприноса борби против расејања, некада и погрешног погледа преко плота, мислећи да је туђе увек боље, је у филозофској песми *„Мора се нечему“*. По њему дође тренутак кад човек схвати:

*Нема ме Тамо,
нисам ни Овде*

.....
.....

*Тамо тамоом свиће,
Овде свици брзо гасну,*

*Тамо нећу
Опстајаћу Овде.*

Опстајање је лична демократија, и она често и не мари за декларативним демократијама које дефинишу велики, обично они који би требали људски да ћуте. Била не повратила се, повратила се не било је. А живот тече, афористичари се упуштају у полемику око његовог оспоравања и усмеравања. „Демократи“ не одустају у свом кружењу, али ни афористичари нису лак саговорник. Није то ни Лаличић, чији су токови књижевног стварања дуго времена у првом плану скретања пажње на себе.

У Субјелграду, октобра 2020. *Милијан Деспотовић*

СУТРА НАМ ДОЛАЗИ ДАНАС

Кад је праотац афоризма, Децим Јуније Јувенал, у доба тада најсвирепијих владара стварао сатиру морао је да се крије како не би завршио онако како нико не би хтео да заврши. А знано је да је Јувенал био сатиричар који је своју мудрост и знање преточио у поруку: „Писац је увек у сенци дела, а никад обрнуто – дело у сенци писца“.

На нашу и срећу читалачке публике наш Пеко Лаличић не мора да крије своје погледе на свет и све око нас, већ својим бритким пером обележава територију и време које обрађује на њему својствен начин. А нема ни потребе да се плаши онога што пише, ни да то скрива, јер је његов стваралачки опус тако велики и свеобухватан да његово име у свету сатире са поносом може да носи, јер је створио препознатљиви стил писања који указује да се ради о врсном писцу и расном сатиричару који ће тек у наредном периоду испољити свој квалитет, који га сврстава у најбоље ауторе Балкана. Јер је општепознато да су сатиричари све бољи и бољи колико су старији.

Његов критички дух, моћ дубоке опсервације, добро познавање књижевних могућности и пре свега његов луцидни дух који се вешто испољава у сваком афоризму који изнедри, дају му за право да на наш свет гледа очима видовњака, а не пророка. Иако, нека-

да, у својим књижевним композицијама делује пророчки, ипак би оне требале да буду и јавна опомена за све нас.

После формирања владе уместо химне требала би да иде димна завеса.

И како се не питати: Предосећа ли он да ће и ово „формирање владе“ бити опет корак у празно и да ће носиоци власти још једном разочарати своје бираче и доћи у сукоб са потребама лојалних грађана?

Пажљивом читаоцу веома брзо бива јасно да Пеко Лаличић бескомпромисно улази у бој против свега што нас води у суноврат, стоји као барикада испред провалије и као народни чувар опомиње и указује на последице које нас могу сустићи, али никако и мимоићи. Он делује као врсни познавалац свега онога што иритира и разочарава: ирационална власт, преварени грађани, криминал са метастазама, људска похлепа, рушилачки нагон неспособних владара, гладна будућност земље, лажни патриоти, лопови народне будућности... и још пуно тога што поносити људски дух не може да прихвати.

Побуњеничком енергијом коју поседује, уочљивом мудрошћу којом га је Бог даривао и стваралачким ентузијазмом, Лаличић годинама уназад ствара кратке бисере које нуди читалачкој публици широм своје земље и њеног окружења.

*Ко год је залутао у политику,
пронашао је прави пут.*

Врсни писац не може а да не створи оно што треба да буде водиља свима, па и нама који стварамо у најтежем књижевном роду – сатири. Његов дух као да вапи за истинском слободом људи које он поштује и уважава. А крилатица „пронашао је прави пут“ је само његово надахнуто сагледавање стварности коју нам руше они које смо сами створили. А то што смо створили толико ојача да је напросто немогуће савладати га и утерати на прави пут. Јер, Он и Они су пронашли прави пут.

Није наш аутор критичар само оних који су испред нас. Снага којом крчи пут истини ломи и његове саборце-истомипшљенике и оне који су се на мала врата увукли у дом грешника, па користе мало по мало, благодети које даје наша ломљива стварност. Он критикује своје: оне који су равнодушни пред оним што им се дешава испред носа, који прихватају лаж као истину и избегавају борбу са лажима да би одбранили истину. Јер такви некада подржаваће лажи виде као једини пут ка сопственој срећи. А колективитет духа је само маска за остваривање својих циљева, као по оној: „Ко успе, успе, без обзира на средства која користи“, иако им је јасно да ће им то једнога дана доћи главе. Ако је то глава, у правом смислу речи!

У Србији је све без везе, а ништа без ње.

На нос ми је изашло све за шта ме је болело уво.

Пеко Лаличић је савремени аутор и сведок свега онога што је унаказило живот свих постојећих носталгичара за срећом и радошћу живљења. Као добар познавалац политике и друштва брзо открива канцерозно ткиво које разара организам друштва у целини. Али, сатира не даје средства за борбу против тога, нити има моћ да спречи трулеж који надлази, осим да преко својих најбољих најснажнијих гласноговорника упути јасну и гласну поруку, ко су и где су наши изабраници који нас воде у суноврат.

*Да није избора за органе власти, не бисмо знали
ко су најгори међу нама.*

Данас је врло тешко направити квалитетну градацију мисли и порука које избијају из можданих вијуга сатиричара који убитачно ударају по негативностима које нас окружују. Но ипак, све је већи број сатиричара који су схватили да је сатира оружје достојно да се одбране поштени и вредни творци свега подношљивог, ако не може и лепог. Поруке које обликују на филозофски и хуморно-сатирични начин су моћна снага која има за циљ да освести људе који верују у боље сутра.

Пеко не да̂ мира таквима. Годинама уназад их бомбардује својим порукама које плене финоћом мисли, композицијом речи и снагом која избија из њих.

Ако је афоризам композиција од филозофских мисли и авангарде поезије, то је на најбољи начин видљиво и код сијасет сатиричних песама у опусу Пека Лаличића. Иако су сатиричне песме ретке творевине малог броја аутора који се њима баве, ипак имају снагу коју испољавају да би променили ток ствари. Лаличићева песничка душа се бори афоризмима; његова сатирична жаока се опија песмом која га носи у висине међу најбоље творце дела посвећених нашој стварности.

ДАЛЕКО ИМ КУЋА

Немила времена
за милост молим
да нас спасу
доброћудног Запада
и намењену нам срећу
подаре ђаволу.

Далеко им лепа кућа!

Пеко Лаличић влада материјом коју ствара. Он је творац који буди оно лепо у нама. Оно што чека боље дане за боље сутра. А код Пека то сутра је то што данас ствара, што нам нуди у својим афористичко-песничким минијатурама. Његово сутра је дошло данас,

Пеко Лаличић

а време које чекамо донеће нам борци попут нашег аутора, Пека Лаличића.

Скопје, јуна 2020.

Васил Толевски

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Пеко Лаличић (Гусиње, 1944.) је песник, афористичар, прозаиста, рецензент и приказивач бројних књига.

Заступљен је у мноштву домаћих и страних књижевних и других листова, часописа, антологија, алманаха, зборника и електронских медија, и то:

Афоризмима (реч је само о њима):

1. У књижевним новинама, листовима и часописима:

Књижевне новине Удружења књижевника Србије, Београд; Ошишани јеж, Београд; Мали јеж, Београд;

Афоризам, Београд; *Шипак* – Интернационални часопис за хумор и сатиру, Београд; *Афирматор* – Часопис за уметност и друштвена питања, Београд; *Змај*, Београд; *Ријеч*, Брчко; *Бележница*, Бор; *Балканске вертикале*, Београд; *Политика*, Београд; *Вечерње новости*, Београд; *Блиц*, Београд; *Јесењин*, Београд; *Тимок*, Зајечар; *Нова тимочка ревија* – подлистак за сатиру "Бабин зуб", Зајечар; *Политика-Енигматика*, Београд; *Разбибрига*, Београд; *Хупер*, Београд; *Глас осигураника*, Београд; *Око истока* – Билтен ЈП Штампa, радио и филм, Бор; *Апатинске новине*, Апатин; *Братство* – на бугарском језику, Димитровград; *Српске недељне новине* – Лист Срба у Мађарској; *Ужичка недеља*, у рубрици "Афо топ 5", Ужице; *Скретничар* – Хрватски глас Берлин – Блог архиве; *Српска Вила*, Бијељина и други;

2. У електронским листовима и часописима за сатиру:

Ошишани јеж, Београд; *Етна*, Београд; *Жикишон*, Параћин; *Жикишон – Жикишон* - блог, Параћин (где је и уредник рубрике „Мозгалице“); *СатирАрт*, Параћин; *Афирматор*, Београд; *Вражја глава*, Зајечар; *Носорог*, Бања Лука; *Монтенегрина*, Подгорица; *МаксМинус*, Сарајерво; *Македонски Остен*, Скопље; *Интеринфо новине*, Брчко; *интерНОВИНЕ*, Тузла; *АСА* – Асоцијација струмичких афористичара, Струмица; *Књижевни кутак*, Сарајево; *Словословље*, Беч, Аустрија (часопис Српског културног центра за културу, књижевност, уметност политику и религију, чији је и члан редак-

ције); *МојеНовости.ком*, Беране; *Летећи Бумбар*, Београд – лист за забаву и информисање ТП Квин; часопис *Наша радња*, Крагујевац; *eСпона* – Електронске новине, Беране; *Сатиричне вертикале*, Београд и *Балканске вертикале*, Београд.

3. На сајтовима, порталима и блоговима:

На првом сте мјесту, Бања Лука; *Људница.ме*, Подгорица; *Шипак*, Београд; Вечеров сатирични лист – „*Тоти лист*“, Љубљана; *Задружни коњ*, Београд; *Удружење српских писаца Швајцарске*, Цирих; *Лига духовитих*, Београд; *Стање ствари*, Смедерево; порталу *Показивач*; *Делчево Глобал портал*, Делчево; *Поезијасц*, Београд; *Суштина поетике*, Глушци, Србија; *Књижевни кутак*, Сарајево; *ИнтерНОВИНЕ*, Тузла; *Стиховање* – Форум књижевника – Покрет за заштиту и неговање реке Босут; *Крстарица форуму*; *Бумбар* – Лист за забаву и информисање, Београд; порталима *Сатиргора*, *Пљевља* и *Неказано*, Београд и бројним другим.

4. Афоризме и приказе књига објављују му следеће ТВ и радио станице:

- *Радио Београд 1* (у емисији „Караван“);
- *Радио Београд 202* („Облак у бермудама“);
- *Радио Чачак* (у емисији „Пејцер“);
- *Радио Мајданпек*;
- *РТС 1, Београд* (у емисији „Шареница“);

– Регионална ТВ *Зајечар* (у емисији „Ко је ко у Тимочкој крајини“);

– *Зајечарска телевизија Т1*;

– *Телевизија Бор*;

– РТМ – *Телевизија Мајданпек*.

5. *Хуморикон* – Словачки часопис за хумор и сатиру (на енглеском језику објављује приказ књижевника Милијана Деспотовића дат на његову књигу „Ситне мисли – мозгалице“).

6. У антологијама и зборницима сатире:

– *Антологији светског афоризма*, Љубише Михајловића, Удружење афористичара Југославије, Сврљиг, 1998;

– *Зборнику Првог фестивала афористичара Југославије*, Удружење афористичара Југославије, Сврљиг, 1998;

– *Антологији „Бисери балканског афоризма“ – том 3*, Васила Толевског из Скопља Алма, Београд, 2011;

– *Антологијама афоризама 1,2,3,4* Павла Поповића, – електронско издање, Дхира Верлаг, Куснахт, Швајцарска, 2010;

– *Антологији Екс Ју афоризма*, Дхира Верлаг, Куснахт, Швајцарска, 2011;

– *Алманаху афористичара „Афотека“*, Књижевно-уметничка асоцијација „Артија“ Параћин и Интернет сајт „Лига духовитих“ Београд, Параћин 2012;

– Антологији „Српски хумор“ аутора Ганче Савова из Бугарске (објављено у бањалучком "Носорогу" 2013.);

– Алманаху афористичара „Афотека – 2“, 2013. године, Књижевно-уметничка асоцијација „Артија“ Параћин и Интернет сајт „Лига духовитих“ Београд, Параћин 2013;

– Антологији „Ко је ко у афоризму“, Удружење балканских сатиричара „Јеж“, Београд 2015;

– Алманаху афористичара „Осињак“, Интернет сајт „Лига духовитих“, Београд 2015;

– Зборнику радова „Тителтека – 5 Флерт 15“, Друштва српско-руског јединства „Тител“, Фестивал лепе речи, Тител 2015;

– Антологији „Будење на петлот“ – илустровани еротски афоризми Мира Георгијевског и Милета Ђорђијоског, „Орион“ Делчево 2016;

– Збирци сатиричних пјесама „Сјај у тами“ (аутора из Црне Горе који живе или су део живота провели у ЦГ). Уредник Вељко Рајковић, Подгорица, 2016;

– Књизи српског афоризма „Један за све“ Горана Радосављевића, КУА „Артија“, Параћин, 2016;

– Зборнику са 18. Интернационалног фестивалу афоризам и карикатура на тему „Еротика и карневал“, Струмици, Северна Македонија, 2017;

– Каталог – публикацији ИФАК Струмица 2017. (на македонском језику), НУЦК (са 18. Интернационалног фестивала афоризама и карикатура), „Антон Панов“ Струмица, 2017;

– Зборнику „Афоризми и афористичари 16“, (Библиотека Хумор и сатира), Алма, Београд 2016;

– Зборнику „Афоризми и афористичари 17“, (Библиотека Хумор и сатира), Алма, Београд 2017;

– Зборнику „Афоризми и афористичари 19“, (Библиотека Хумор и сатира), Алма, Београд 2019;

– Антологији *Тимокових афористичара и хумориста „Главоломке“*, Народно позориште Тимочке крајине – Центар за културу Зајечар, Зајечар, 2019.

– У Зборнику афоризама 2 у 1 „Промени врх, Сизифе!“ Димитра И. Вилазорског. Издавач: Међународни славјански универзитет „Г.Р. Державин“, Свети Николе, Северна Македонија, 2021.

7. У енциклопедијама:

– У енциклопедији Тамаре Лујак „Душа зна“ – ризница мудрости (за сада електронско издање), belegbg.wordpress.com, Београд 2021.

8. За афоризме је освојио следеће награде:

– Трећу награду на Другом фестивалу афористичара Југославије, Удружење афористичара Југославије, Сврљиг, 2001;

– Диплому на Једанаестом међународном фестивалу афоризама и карикатуре „Карневал – еротика“, Струмица, 2010;

– Диплому, за најизазовнији афоризам, на Десетом конкурсима хумора и сатире у Мркоњић Граду, Ре-

публика Српска, 2010. године, на тему „С чиме у Европу“;

– Награду за најбољи афоризам у 2015. години на Међународном конкурс у часописа „Авлија“ из Рожаја, Црна Гора, и објављивање у броју 12/2015;

– Специјалну награду „Миодраг Стојановић Дунђер“ на Првом фестивалу сатире „Сатирична Лесковачка Мућкалица – СЛЕМ 2016“, у организацији Лесковачког клуба читалаца;

– Сребрену плакету на 18. Међународном фестивалу карикатуре и афоризма у Струмици, Северна Македонија, 2017. године на тему „Еротика и карневал“.

9. Афоризми и поезија су му преведени на енглески, руски, румунски, бугарски, македонски и словеначки језик.

10. Објавио је следеће књиге:

п о е з и ј е:

– *Alinescând din vis* (Исклизивање из сна) – на румунском језику, Лумина, Дробета Турну – Северин, Румунија, 1993.;

– *Мирис сенки свуда*, ЈП Штампa, радио и филм, Бор, 1995. (Народна библиотека Србије, Београд);

– *Запис о лепоти*, Ривел, Београд, 1995. (Народна библиотека Србије, Београд);

– *Распевани азбучник* – поезија за децу, Ривел Београд, 1999, (Народна библиотека Србије, Београд);

– Изговарам себе, ПЦ - Лаб, Бијело Поље (Ц.Г.), 2012, (Народна библиотека Србије, Београд);

– Сунце у откопу, ИП Терција Бор и Рудник бакра Мајданпек (поводом 50. годишњице рада Рудника бакра Мајданпек), Бор, 2012. (Народна библиотека Србије, Београд);

– Звездама у сусрет – поезија за децу, ИП Терција Бор, 2014. (Народна библиотека Србије, Београд).

а ф о р и з а м а:

– Вртоглавице ума, Хероес, Сокобања 2007. (Народна библиотека Србије, Београд);

– Крива огледала, Удружење писаца Поета, Београд, 2011, (Народна библиотека Србије);

– Празни људи, ИП Терција Бор, 2015, (Народна библиотека Србије, Београд);

– Ситне мисли – мозгалице, ИК СВЕН, Ниш 2019. (Народна библиотека Србије, Београд).

р о м а н е:

– Бели лавиринт, Удружење писаца Поета, Београд, 2010, (Народна библиотека Србије, Београд);

– Сџд суза, ИК РРОМ, Београд 2016. (Народна библиотека Србије, Београд);

– Бели лавиринт – електронско издање романа, на хрватском језику, Media Art Content Ltd, Нови Сад, Србија, 2017, и

– Сûд суза – друго допуњено и измењено издање,
ИК СВЕН, Ниш 2019, (Народна библиотека Србије,
Београд).

Члан је Удружења књижевника Србије и редов-
ни члан Матице српске.

Живи у Мајданпеку, Србија.

САДРЖАЈ

I АФОРИЗМИ.....	5
II ЕПИГРАМИ	95
III САТИРИЧНЕ ПЕСМЕ.....	107
Далеко им кућа	109
Посао за другога	110
Повратак из заборава	111
Доручак	112
Белег	113
Довођење у ред	114
Привиђење	115
Глас разума	116
* * *	118
Сит свега	119
На раскрсници	120
ИЗ НИЧЕГА НЕЧЕМУ	121
Чуди ме ништа.....	121
Из ничега нечему.....	122
Мора се нечему.....	123
Задњи је час.....	124
Бива нешто	125
Здравица	126
<i>Стваралачка сарадња са читаоцима, Милијан</i> Деспотовић.....	127
<i>Сутра нам долази данас, Васил Толевски.....</i>	133
Белешка о аутору.....	139

Пеко Лаличић
ЗАВОЂЕЊЕ ДЕМОКРАТИЈЕ
афоризми, епиграми, сатиричне песме

1. издање

Уредник:
Владан Стојковић

Издавач:
„ИК Свен“, Ниш

Рецензенти:
Милијан Деспотовић
Васил Толевски

Лектор:
Соња Обрадовић Миловановић

Техничка припрема:
Дејана Јовановић

Ликовно решење корица:
Дејана Јовановић

Штампа:
„Свен“, Ниш

Тираж:
300

ISBN:

...

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд